

PINCÉR-MUNKÁS

A B. P. Sz. és Munkaközvetítő Egyesület hivatalos szakközlönye.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:
VI., Király-utca 88. szám. Telefon: 20—86.
Kéziratok és előfizetési díjak ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak. Névtelen levelekre
nem válaszolunk.

Megjelenik minden hó 5-én és 20-án.

Felelős szerkesztő:
SZALAY LAJOS.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:
Nem szakegyesületi tagoknak:
Egész évre — 8 kor. | Fél évre — 4 kor.
Szakegyesületi tagoknak havonként 40 fillér.
Egyes szám ára 20 fillér.

Figyelmeztetés a szaktársakhoz!

Óva intünk és figyelmeztetünk minden szaktársat, hogy saját jól felfogott érdekében tagsági járulékot a MOPE-be senki se fizessen be, semmiféle presszió mellett.

Tudják meg a szaktársak, hogy ezen testület a befolyt összegekkel még mindig az »igazgatóság« által — tagjai tudta nélkül — csinált adósságot törleszti.

Nektek, tagoknak semmi más jogot nem ad, mint az egyedüli korrumpált elhelyezést. Be kell látni végre, hogy mi nem tartozunk a mások által oktalanul elpazarolt, hanyagul ellenőrizett pénzhiányt kiizzadni. Esetleges felvilágosítást ez irányban szívesen ad a szakegyesületi ügyvezető.
A szervező-bizottság.

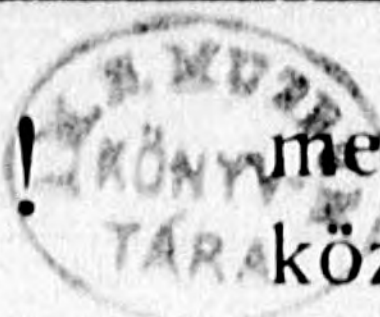
Nyilt, őszinte, igaz szó.*)

A világ összes munkásai harcban állanak, hogy az emberiség anyagi és szellemi javaiból a munkájukat megillető részt kivivják. Nem akad modern ember, aki ezen az egyes országok gazdasági és kulturális haladását is előmozdító küzdelmet a legnagyobb lelkesedéssel ne támogassa. Az intelligenciának, a belátásnak minél magasabb fokán állnak a szembe került felek, annál békésebb, nyugodtabb az ellentétek elintézése. A nyugati kulturállamokra kell csak tekintenünk.

A kor szellemétől áthatva, saját érdekeink védelmére mi, az évtizedeken át páriákként élt pincérek is az elavult klub helyett modern *egyletet* alapítottunk, hogy az egyesülés és önművelődés révén gazdasági, szellemi és erkölcsi színvonalunkat emeljük. Törekvéseinket egyébként teljesen megvilágítja a «Magyar Estilap» 198. száma. A mozgalmi bizottság ott olvasható nyilatkozatát a maga egészében valamennyien magunkévá tettük.

Nem tudjuk elképzelni, hogy bárki is helytelenítse programunkat, főleg pedig annak legsürgősebb megvalósításra váró két pontját: *a munkaközvetítés,*

*) E sorokat a «Magyar Vendéglős és Kávés-Ipar» folyó hó 15-én megjelent számában — a szakegyesület megalakulásáról — közölt közleményre válaszolom. A közlemény teljességében e lap belsejében megtalálható.

még a *szabadnap* rendezését. Kell, hogy a helyközvetítő ügynökök *vampirnál* kegyetlenebb eljárása minden kulturemberben azt a meggyőződést érlelje meg: igazán megbízható egyéneket csak a munkások öntudatát, jellemét fejlesztő szakegylet szolgáltathat. A hetenként adandó szabadnapért még ennyi indokot sem kell felsorolnunk.

Az a remény éltet bennünket, hogy a tek. «Ipartestület» igazainkat belátva, elejét veszi az elkeseredés kitöréseinek. Részünkről kezességet vállalunk, hogy a terrorizmust kizárjuk mozgalmunkból, nyugodtan, békésen kívánjuk ügyeinket megvalósítani. Csak a tek. «Ipartársulat» ajándékozzon meg bennünket olyan jó indulattal, mint amilyennel mi hozzá közeledünk s a pincérség évekig vérző sebei begyógyulnak, a pincérek is emberekké válnak gazdáiknak becsületére és javára. Ez nyilt, őszinte, igaz szavam.

Neumann Izidor.

A pincér gazdasági szervezkedésének lényege.

Irta: **Papp Sándor.**

III.

Sokan hangoztatják, mennyire szükséges volna a sikeres működés szolidáris szempontjából, ha az üzletekbe helyeznők át az egyesület súlypontját, t. i. bizalmiférfiak által és, hogy ezek minél gyakrabban érintkezve egymással, minél intenzívebb tevékenységet fejtsenek ki. De elfelejtik, hogy ezen vágy eléréséhez idő, pénz és szolidaritás kell, hogy a közjó érdekében áldozatok szükségesek, hogy a termés nem a jó kívánságok légköréből, hanem a kellő tápanyaggal rendelkező talajból nő ki. Már pedig a szolidaritás fejlesztéséhez, mint már előző cikkemben kifejtettem, anyagiakkal rendelkező nevelő és tanító intézmény kell. A gyakori érintkezéshez szükséges időt csak úgy nyerjük majd, ha új organizációkkal kivívhatjuk, hogy mostani jövedelmeinket kevesebb erő- és idővesztéssel érhetjük el és gondoskodunk egy pénzalap megteremtéséről.

Itt van egy példa: a világnak négy leghatalmasabb szervezete, ugymint az «állam», a «papok», a «katonaság» és az «ipari munkásság» éppen anyagi erejüknel fogva váltak hatalmassá; de azért senkinek sem jutott eszébe, hogy például a lényegnek ártana

s nekünk szemre hányja a «M. O. P. E.», hogy az anyagiaknak gyűjtése ártalmára lenne az erkölcsi jellegnek.

Nekünk pincéreknek nem kell tehát restelkednünk, sem félnünk a tőkegyűjtés miatt és még kevésbé vonakodnunk annak megvalósítása elől. Mert ha beláttuk a közvélemény befolyásolásának és az organizációnak nyomtatványok által való fejlesztésének szükségességét, amiben azt hiszem csekély kivétellel mindnyájan megegyezünk, akkor tudni kell azt is, hogy az tetemes költséggel jár, nem szabad tehát már e szempontból sem a gazdasági szervezkedés elől kitérnünk.

A gazdasági szervezkedés harmadik célja volna az üzleti állások nyilvántartása, a díjtalan helyközvetítés és rendszeres pincér-statisztika vezetése. Ezt úgy vélem kiépiteni, hogy az egyesület központjában egy nyilvántartási osztály léteznék, melyben nem csak az összes pincérek neve, működésének kezdő ideje volna feltüntetve, hanem az általuk betöltött állásoknak jövedelmi viszonyai és egyéb pincéri gyakorlatra befolyással bíró általános szociális és helyszerű körülmények is felsorolva lennének.

Ily nyilvántartásnak nagy fontosságát senki sem fogja kétségbe vonni, ha meggondoljuk, hogy az utcasarkon cégtáblákon hirdetett vagy privátszemélyek és «klikkek» csattangoló szavai után indulva, hány kartárs próbálkozik meg a legszebb reményekkel eltelve új üzletet (állást) elérni, hogy aztán várakozásában csalódva, egy hét vagy egy hónap múlva otthagyja a «cégér tábla után» fölkeresett helyet (üzletet) és egy újabb «hiéna» szavainak hiva, egy új állást keres, amely

esetleg ismét hasonló esetben sodorja. Mennyi haszontalan nagy kiadással, mennyi izgalommal, mennyi keserőséggel jár az ilyen vándorlás, kivált, ha a kartárs családos ember. Ilyen nyilvántartásnak aztán nemcsak az lenne az előnye, hogy az illető pincér az egyesület központjánál már előre informálhatná magát egy betöltendő állás mindennemű viszonyai felől, megkímélné a fölösleges kiadásoktól és izgalmaktól, hanem ezáltal a rossz állásokat ily módon állandóan betöltetlenek maradván, «csendes bojkottal» sujthatnánk, ami végre is arra bírná az illető tényezőt (üzlettulajdonost), hogy az állás hivatásának anyagi és egyéb üzleti viszonyait rendezze. És nemcsak a más üzletben levő és elhagyni készülő, hanem az életben e pályára lépő fiatal pincérekre nézve is kiszámíthatatlan előnye lenne a nyilvántartási rendszernek, mert hiszen éppen utóbbiak a rossz állások legelső áldozatai.

Nyilvánvaló, hogy az ilyen tendenciát felölelő szervezetnek hasznát első sorban is a vidéki, jelezzük pedig a közalkalmazásra (éttermi és kávéházi vagy kávéházi és szobapincér) váró kartársak látnák, akik pedig a pincéri testület zömét képezik.

Ne tartsanak attól, hogy majd sztrájkolnunk kell, elvégezni azt helyettünk a nyilvántartási rendszer.

Törekvésünket ne az képezze, hogy egy állást minden áron, a rossz viszonyok ismerete dacára is elfoglaljunk és azután elégedetlenkedjünk, hanem, hogy azokat egyáltalában el ne fogadjuk.

Azon kifogással szemben pedig, hogy az illetőknek élniök kell, indokolt, azonban ki tudva rosszat elfogadott, az ezen vizás helyzetből kifolyólag annak

A sátán meg a felesége.

Irta: **Csizmadia Sándor.**

A ház, melyben megtelepedtek, még egészen új volt. Nem sokkal diszesebb, mint a falu többi házacskái, csak valamivel tágasabb, az ablakai nagyobbak és a fala fehérebb. Kerítés nem volt körülötte, úgy állott szabadon, mintha csak véletlenül került volna oda az ut mellé.

Egy messzi nagy városból kerültek ide. A szép, világos, fényes, kövezetes városból a szűk, sötét, sáros faluba. A művelt emberek közül ide a szegények, a tudatlanok közé. Akik csupán annyit tudtak, hogy ez a falu az övék és oda nem volna szabad a lábát senki olyannak betenni, akinek ők meg nem engedik. Szabadságról, jogról sohasem hallottak, mert mindig szolgaságban és jogtalanságban éltek. A falu minden utcáján feszület állott, de arról is csak annyit tudtak, hogy előtte elmenőben keresztet kell vetniök és kalapjukat meg kell billenteniök egy kicsit. Hogy az a feszület a szeretet jelképe, arról nem tudtak semmit. Nem is igen ismerték a szeretet érzését, hiszen őket sem szerette soha senki.

Az ember, ki a nagyablakos házba beköltözött, középmagasságu, vörösés férfit volt. Belépve a belül még pusztá, butortalan szobába, mosolyogva dörzsölte kezeit.

— Ime, hát ez az a falu! Mit szólsz hozzá? Ugy-e szép? Mi?! — szólította meg a feleségét.

A szép, magas fiatal asszony nem szólt semmit, csak talán belül mosolygott. Nekinyágon idegen világ

ez. Nem igen van róla tudomása, hogy szép-e vagy csunya. De azért elhiszi, ha az ura mondja. Hiszen az sokat tanult s ha ezt a sáros fészket szépnek találja, bizonyára szép is.

— Majd meglátod, micsoda munkát végzek én itt! — folytatta az ember. — Megfeszítem minden erőmet, hogy a magam elé tűzött célt elérjem. Mi?! Nem igaz?! Ugy-e?! No hát!...

Mikor első este gyultak ki az új ház ablakai, melyeken még függöny se volt, a falubeli emberek báméskodva s bizonyos félelemmel tekintettek arra. Furcsának, félelmesnek is tűnt fel. Az apró kis falusi házak ablakait nem igen világította meg a halvány, füstölő mécses. S ime, itt meg akkora világosság támadt egyszerre, mintha valami új égi test született volna a faluban. A világosság fénye rávetődött a közeli házakra és szinte nappallá változtatta az éjszakát. A templom is ott volt a közelben, de odáig már nem ért el a világosság. A torony sötétén, komoran nézett bele az éjszakába.

Az emberek meglepődve nézték a változást. Eleinte tetszett nekik a különös állapot. Azt hitték, hogy jó. Sőt tapasztalták is, mert ha késő éjjel botorkáltak az uton, legalább ott, ahová jutott a kiáradó sugárból, elkerülhették a térdig érő sarat, a locspocsot.

De azután akadt egy ember, aki fekete ruhában, keresztrel a kezében, intette a népet:

— Óvakodjatok az új ház lakóitól! Sátánok azok s meg akarnak benneteket rontani. Elrabolják a lelketek üdvösségét. Ne örvendjete a fénynek, mert amit ti jónak tartotok, az mind rossz. Maradjatok csak a sötét-

javítását amugy sem remélheti. Nem kételkedem benne, hogy ha majd megvalósul az általam hön óhajtott szociális pincér nevelő-intézmény, akkor annak hatása alatt önérzetében megerősödött és a nyilvántartási intézmény által kellőleg tájékozott pincér a boldog jövő tudatában le fog tudni mondani a pillanatnak kétes értékű előnyéről.

A nyilvántartásnak megalkotása, az adatok beszerzése, az egész ügykezelésnek menete, a regisztrálás (bejegyzés) egy rendszeresen vezetett «bürokratikus» adminisztrációt föltételez, amelynek fentartása természetesen ismét költségbe kerül, amelynek azonban ha e rendszernek előnyeit akarjuk élvezni, költséges és nehéz oldalát is viselnünk kell.

A gazdasági szervezet azonkívül segélypénztárt is létesítene, és pedig a kartársak részére, kik a testületi érdekek védelmezésében önmagukat exponálták és ezáltal esetleges sérelmet vagy károsodást (üzleti hiányt) szenvedtek — az összességért. Mert a szolidaritás igen gyakran áldozatokat követel az egyesek részéről, méltányos tehát, hogy őket a szervezet kárpótolja; kivált akkor, amikor azok magasabb célok érdekében lemondanak egyéni előnyökről.

Igen szép dolog a kollegialitásnak és a szolidaritásnak hangoztatása, de miután annak sokszor kényelmetlen a volta, csak egyesek volnának arra képesek; mivel azonban az összességnek szolidaritására van szükség, nem maradhat egyéb hátra, minthogy a szolidaritás biztosítéka gyanánt a kellő anyagi alapról kell gondoskodni, amely a mai viszonyok között egyedül képes csak az összetartást garantálni.

Mindezekon kívül a gazdasági szervezet figyelemmel kísérné a pincérügy minden irányban felmerülő jelenségeit, amelyekhez nemcsak egyszerűen véleményezőleg hozzá szólna, hanem javasolni és reformtervekkel előállni tartoznék. A mindenünnen nyert információk alapján tájékoztatná a pincéreket és a laikus társadalmat, az összekötő szálak minél intenzivebbé tételével közérdeklődést keltene fel, miáltal sikerülne, hogy a «magyarországi» pincérek egységes közvéleményét képviselve, egy becsült és elismert szociális hatalmi tényezővé válják!

Csak röviden vázoltam a gazdasági szervezet céljait, de azt hiszem, elég világosan áll mindenki előtt, hogy a jelzett célok, ha a pincértestület jövőjét nem pillanatnyi előnyök és kicsinyes, helyszerű szempontok szűk látóköréből szemléljük, elodázhatatlanul megvalósíthatók.

A gazdasági szervezet nem egyes pincéri csoportok érdekében alkotandó meg, mert a vázolt előnyök, amelyek a szociális pincértanfolyamból, a sajtó támogatásából stb. eszközökből származnak, nem egyeseknek, hanem a pincérek összességének válna hasznára és így a terhek viselésében valamennyinek egyaránt kell osztozkodni. Hiszen a pincérek összességének szolidaritására minden nagyobb kérdésben szükség leend és ezért egyetemes szolidaritás csak egyetemes, egyöntetű szervezkedés mellett lehetséges.

Sokat irtam ehelyütt anyagiakról, de ne értsenek félre; csak az eszközök anyagiak, de a célok ideálisak. Sajnos, hogy ezeket igénybe kell vennünk, de lelkem mélyéből meg vagyok róla győződve, hogy a

ben, az áldott, titokzatos homályban, hol nem láttok ugyan semmit, de titeket sem lát senki.

A nép ez utbaigazítás nyomán maga is olyan tapasztalatokat szerzett, melyek nem jóra mutattak. Este az új házban kísérteties árnyakat láttak ide-oda lebegni a kivilágított ablakok mögött

— Vajjon mit csinálhatnak? — kérdezték egymástól.

— Valami boszorkányságot.

— Jaj nekünk, ha megtűrjük itt őket!

Egyszer ketten-hárman odalopóztak az ablakokhoz s észrevétlenül beleskelődtek.

A férfi fogta az asszony kezét s valamit beszélgetett hozzá, de nem lehetett hallani, hogy mit. Bent a szobában nagy csendesség volt. Az asztalon könyvek, ujságok heverték össze-vissza.

— Minek nekik az a sok könyv meg ujság? — suttogták kívülről.

— Minek?! — felelte egyik. — Azokban mindenféle gonoszságok vannak megírva.

— Csitt-csitt!

Az asszony felállott, odament a férfihoz, fejét megsimogatta, mintha becézgetni akarta volna, majd lehajolt hozzá és megcsókolta a homlokát.

— Oh, a gyalázatosak hogy szeretik egymást! — háborodtak fel az ablak alatt.

— Csunyaság az ilyen; szeretik egymást!

— Utálatos, amit itt a szemünk láttára csinálnak.

Egyikük be akarta törni az ablakot rájuk, de társai visszatartották.

Künn pedig az éjszakában szeliden, békésen ragyogtak a csillagok. A faluszélről idehangzott a ha-

rangszó, az emberek keresztet vetettek magukra, azután dühösen, gyűlölettől eltelve széledtek haza.

És ez a gyűlölet napról-napra terjedt, mert az új jövevény mindig több okot szolgáltatott rá.

Ha az utcán ment, nem várta meg, hogy neki köszönjenek, hanem ő köszönt előre. Az emberekkel barátságosan szóbaállott, bajaik felől kérdezősködött és vigasztalni igyekezett őket. A gyerekeket, de az öregeket is, ahol hozzájuk férhetett, tanította. Szeretetet törekedett a lelkükbe hinteni egymás iránt és minden iránt, ami szép, ami jó, ami hasznos.

Az emberek mindezt fölötte gyanusnak tartották. Sohasem láttak még urat, aki így beszéljen, így bánjon a szegény emberrel. Ennek valami oka van.

— Miért köszönget nekünk? — mondogatták bosszusan. — Mi csak szegény emberek vagyunk, nem vágyakozunk arra, hogy velünk így bánjanak.

— Nem tettünk vele semmi jót, miért hizelkedik. Csak gonosz ember cselekedheti ezt!

— Így akarja magát belopni a szivünkbe! De abból semmi sem lesz!...

— A gyermekeinket is meg akarja rontani! Olyanokra tanítja őket, amikről mi sem tudunk. Hát okosabb legyen a gyerek a szülőjénél? Mi szükség van arra?

— Ne tűrjétek meg a faluban őket! — mondta a pap. — Kergessétek ki, vagy akármit csináljatok velük. A sátán az, meg a felesége. Minek is furakodott ide közétek? A ti békés életeteket megzavarni?!

Az új ember meg a felesége mindenről tudot mást szereztek. Hiszen a magasra dagadt gyűlöle-

felsorolt eszközök mindegyikére szükségünk van, mert azok egymásba fonódó egészet képeznek, amelyek, ha különböző utakon haladnak is valamennyien egy egységes eszményi cél: a megelégedett, a szociális jelentőségnek tudatára ébredt, önérzetes és az ideáloktól hevitett, az erkölcsöt fenlobogtató pincéri uj testület megvalósítása felé vezetnek.

Megalakultunk.

Az összpincérség törekvéseinek érdekeit védő Budapesti pincérek szak- és munkaközvetítő-egyesülete végre erős küzdelem után egy bizonyos végállomáshoz jutott el, azaz szerencsésen megalakult.

Hogy ezen intézmény felállítása a mai rendezetlen viszonyok között gazdasági szempontból mennyire szükséges, azt úgy hiszem fölösleges bővebben boncolgatni. Igaz, hogy egyesület — mint olyan — eddig is létezett és prosperált. De a legjobb akarattal sem lehet a meglévő egyesületeket mint az összpincérség érdekeit védőket mintaképnek elképzelni. Nem mondom, hogy nem védte meg az egyes kiválasztottakat, de az összpincérség érdekeit soha és semmi körülmények között nem igyekezett gazdasági alapon megvédelmezni. Pedig, igen tisztelt gondolkozni tudó uraim, ez az egy tétel kell, hogy egy egyesületnek fennállásához létjogosultságot adjon. Mert hisz az ezen téren mozgó egyesületnek minden törvényes eszközökkel oda kell hatni és oda kell törekedni, hogy az ugynevezett pincérkérdést legalább egy lépéssel előbbre vigye.

Már most helyes logika szerint, ha egy egyesületnek kitűzött célja a meglévő rossz és káros állapotokon a törvényes eszközökkel némileg is segíteni, úgy már meg van az a bizonyos létjogosultsága,

benne volt már a levegőben. Érezték a fagyasztó hidegséget. És a lelkük megtelt keserőséggel és fájdalommal.

A gyűlölködés hullámai, mint a szennyes áradat, lepték el a kis falut, csak éppen az uj házba nem tudtak befurakodni. A «sátán meg a felesége» nem gyűlölt most sem senkit. Sőt annál erősebben lobogott szivükben a szeretet, minél inkább nem birták azt senkivel éreztetni, mert az utját mások erőszakosan elzárták a szeretet vallása nevében.

— Mit vétettünk mi nekik? — szólott az asszony, reszketve simulva az urához.

A férfi meredt szemekkel nézett valahová a semmibe, vagy talán az ismeretlen jövőbe. Csak nagyokára felelt.

— Én semmit sem vétettem.

— Hát akkor miért bántanak téged?

— A pap azt mondta nekik, hogy én az ördög vagyok.

— Hogy te!? Hiszen szeretlek!... és te mindenkit szeretsz!

— Mindegy. Nem az a rossz, aki vétkezik, hanem az, akit annak kikiáltanak.

— De hisz ez nem igazság!...

— Látod, hogy így van.

— Hát aztán most mit csinálsz velük?

— Kikkel?

— Az emberekkel.

— Szeretem őket.

— De hiszen téged gyűlölnék!

— Én szeretem őket... Ugy érzem, hogy a szivem minden szitkozódásra csak még jobban meg-

amely igenis az összpincérség érdekeinek az előmozdítására létesült. Azért is mint ilyent, de csakis mint ilyent kell, hogy örömmel üdvözljük.

Azonban igaz, hogy ebbeli törekvéseinknek az eddigi klikk és barátilag összetákolt egyesületek a legnagyobb ellenségei. De azt hiszem, nincs messze az az idő, amikor belátják ők is azt, hogy helyzetünk megjavítását másképp mint gazdasági alapon teljes lehetetlen még csak megközelítőleg is rendezni. Hisz e tétel igazságában az igen tisztelt munkaadók is előbb-utóbb bele fognak nyugodni. És e téren sok oly kérdés van rendezés előtt, ami csak a megvalósulás esetén bizonyítaná be azt a tételt, hogy mindkét fél teljes megnyugvására kell, hogy találjon.

Nem akarok bővebben kiterjeszkedni a felállított szakegyesület céljainak ismertetésére, azt hiszem elég, ha rámutatok egyes gazdasági kérdések rendezésére. Csak egyet is megemlítve: a szabad-nap teljes érvényesülésének szükségességét. Hisz ez egymagában olyan fontos gazdasági kérdés, amit lehetetlen meg nem látni, pedig higgyék meg uraim, hogy ezt a ránk nézve fontos kérdést becsületes megértéssel az igen tisztelt főnökökkel egy csapásra meg lehetne oldani. Természetes, hogy egy kis jóakarattal kell, hogy vezérelje az igen tisztelt munkaadókat is.

Azonban az is természetes, hogy erre már ellenségeink durva módon vádolnának fölfelé — azaz a munkaadók előtt — hogy mi anarkisták, nihilisták stb. vagyunk. Pedig mi csak a fennálló törvényes eszközökkel iparkodunk az ujonnan alakított szakegyesületet mint az igazi gazdasági helyzetünk harcosát fentartani.

Ebbeli törekvését mint olyat, ami az összesség érdekeit mozditja elő, kell, hogy támogassa minden tagja e rendezetlen társadalmi osztálynak. Ahhoz azonban nem kell valami nagy jó tehetség, hogy bizony egyesületünknek nehéz és küzdelmes kezdetén kell

telik irántuk szeretettel. Olyan szegény, jó emberek! Ha tudnád, milyen szükségük van a szeretetre!

Fölvette kabátját.

— Hová akarsz menni? kérdezte az asszony.

— Átmegek ide a szomszédba. Tudod, ahhoz a Mihályhoz. Nagyon derék embernek látszik. Legalább kezet szorítok vele. Ha nem félnék, hogy még azt is rosszra magyarázzák, meg is ölelném, megcsókolnám, mint az édes testvéremet. Szeretném az egész falut keblemre szorítani, mert mind édes testvérem nekem.

Az ajtó felé indult. Ebben a pillanatban csörömpölve hullottak le az ablakok és kövek röpültek a szobába. Zavaros dühös kiáltások hangzottak:

— Gyere ki, te sátán, agyonverünk!

— Takarodjatok ki a mi falunkból, gyalázatosak.

— Utálunk benneteket, mint a férget!

Öklök látszottak, amint az ablaknál fenyegetőleg felemelkednek. Egyik-másik embernek az arcát is látni lehetett. Mihály volt a legdühösebb s mikor a többiek már elszaladtak, ő még egy téglát dobott a szobába, mely a bennlevő férfit homlokán érte. A vér leszivárgott az arcán, de nem szólt semmit, csak állott reszketve.

Mikor a támadó csapat elvonult, nemsokára hallatszott az esti harangzó a távoli sötétlő templomtoronyból. A faluban most bizonyosan imádkoznak.

Az uj házban egymásra borult a «sátán és a felesége». Sirtak. Sirták azokat, kik az előbb rájuk törték.

átesni. Amennyiben sok oly dolgokat és nézeteket kell legyőzni és részünkre megnyerni, ami látszólag könnyen megy, azonban gyakorlatilag szívós ellentállással találkozunk. Én bizom azonban abban, hogy a megalakult szakegyesület a törvényes utakon haladva, meg fogja találni a helyes célravezető utat és ki fogja tudni vinni az igen tisztelt munkaadók bizalmát is. Habár, fájdalom, testvérellenségeink váltig hangoztatják e reményem kudarcát. Mi azonban haladunk a kitűzött cél eléréséhez, még ha nehéz, fáradságos munkába kerül is, amennyiben tudjuk, hogy küzdelem nélkül semmit sem lehet elérni.

Nem akarok ellenségeink kiskorú támadásaira kitérni, egyet azonban előrebocsájtok, hogy van egy bizonyos kedves háziállat, amely . . . . . kérődzik. Ezzel azt hiszem, elég tapintatosan és tárgyilagosan jellemeztem támadásaikat.

Szomorú, hogy akad magát pincérlapnak nevező — sajtakaró, amely az új szakegyesületet minden áron lekicsinyelni igyekszik, még pedig egyes személyek előretolásával. De mindhiába, mert megdöntetlen igazság, hogy az összpincérség érdekeinek előreviteléhez és megvédéséhez létjogosultsággal ez idő szerint csak a «Budapesti pincérek szak- és munkaközvetítő-egyesülete» rendelkezik.

És ellenségeink legnagyobb fájdalmára — tisztán «önérdek nélkül». — *ván.*

HIVATALOS RÉSZ.

Jegyzőkönyv, felvétel 1905 nov. 10-én, d. e. 10 órakor tartott választmányi ülésen. Vigh István elnök üdvözlö a jelenlevő választmányi tagokat és a tárgysorozat 1-ső pontja értelmében kéri a választmányt egy jegyző választására; ajánlja Müller Miksa választmányi tagot, ki egyhangulag megválasztott. 2. Helyettes pénztáros választása. Reisinger János egyhangulag választott meg. 3. Pénzbeszedő választása, mely állásra Safáry József választott meg. 4. A kávé-ipartársulathoz intézendő emlékirat elkészítése és átnyújtása. Többek hozzászólása után egy 6-tagú bizottság lett választva, melynek feladata az emlékirat elkészítése. A bizottság tagjai: Vigh István, Neumann Izidor, Papp Sándor, Farkas János, Müller Miksa és Szalay Lajos.

Végül elhatározott az egyesület irodája részére telefon bevezetése. Több tárgy nem lévén, elnök az ülést bezárta.

Müller Miksa,
v. jegyző.

Vigh István,
v. elnök.

Köszönet és hála részéről.

Igen: köszönettel tartozom ismeretlen «Nemó» munkástársamnak, mert alkalmat adott, hogy én is nyugodtan körültekinthessek az ő «körültekintésére». Habár kéthasábos cikkében a jogtalan rágalmak egész szemétdombját hordta is össze a Szakegyesület megalakítói és vezetői ellen, — szerény hálámra mégis igényt tarthat.

Hálás leszek, mert a szemétdomb tetejére egy gyémántot is tett. E *gyémántért* megbocsájtom minden *denunciálását* fölfelé, minden rágalmat lefelé, sőt poszkacsipéseit is elviselem. Mert bármennyire rágalmaz, bármennyire lekicsinyelni igyekszik küzdelmünk jogosságát s helyességét: «létjogosultságunk nincs, mert nem rendelkezünk semmivel, csupán *lelkességgel*».

A «lelkesség» nekem *gyémánt*.

Igen, «Nemó» barátom, hálás vagyok és megbocsátok neked, kivel egykor együtt lelkesedtem. Megbocsátok neked, hogy a múltban lelkesedéssel magamra hagytál, mert azt mondtad: «Éhes hassal nem lehet». . . . . és siettel a *morzsától le nem tisztított érdek-asztal mellé huzódn*. Hála és bocsánat a jelenben is neked, ki lekicsinylő mosolylyal ajkodon, tudva, általánosságban jogtalanul rágalmazol, — kinek az «üres hassal» hamar megtört a lelkesedés. Ám én, kinek szintén jutott volna e «*morzsákból*», magamra hagyva, még nagyobb lelkesedéssel tovább küzdöttem — «üres hassal», hogy izzó lelkesedésem gyenge sugaraival megtermeljem az érzés magvát azokban, kiket te egy tál lencséért elhagytál.

Faképnél hagytad, mert belőled hiányzott az *érzés* és nem tudtál lelkesedni azért az *isteni eszméért*, amelyért én a te rágalmaid után is «éhes hassal», a legnagyobb lelkesedéssel küzdök. Neked pedig köszönet és hála részemről. — *d'or.*

SZEMLE.

Palotaforradalom. Múlt számunkban megemlékeztünk arról a harcról, amit a «MOPE» vezetősége rendeztetett maga ellen a munkanélküli pincérekkel taktikából (?). Azt hittük, hogy napirendre térhetünk ez ügy felett, ám ismét vissza kell térnünk, mert a vaskalapos vezetőség *suba alatt* nyilatkozott. A nyilatkozat a «Magyar Pincérek Lapjában», a «MOPE» hivatalos kis csahosában látott napvilágot, amiből bemutatni egy rész kötelességünk, mivel bepillantást enged a «MOPE» vaskalapos korifeusainak gondolatvilágába, amivel ismét csak a mi — velök szemben elfoglalt álláspontunk helyessége nyert megerősítést, amikor folyton irgalmatlanul rámutattunk arra a kárhozatos rendszerre, amelyet e nagyképű hopmesterek képviselnek és hozzá görcsösen ragaszkodnak.

De áttérünk magára a közleményre, amely «Forrongás a MOPE»-ban cím alatt jelent meg és a többek közt a következő bölcsességet ereszi szélnek:

E forrongás okaira számtalanszor mutattunk rá. (Hol? a szerk.) Itt az egyesület kebelében is ugyanaz a harc folyik, mint Madách «Ember tragédiájá»-ban. A gonosz szellem küzd a jóval és igyekszik azt a földre gyürni.

Itt az állásnélküliek képviselik ezt a rossz szellemet, nem azért, mert állásnélküliek, hanem mert minden anyagi segélyforrás hijján könnyen engedik magukat befolyásoltatni olyan elemektől, akiknek nincs más céljuk, mint az általuk felidézett zavarosban való halászás. Ezek az elemek — mint már ismételt hangszulyoztuk — a háttérbe tartózkodva mozgatják az ő marionettjeiket, az állásnélküli pincéreket, akik kopnak és összerogynak a munkában, a tiszta jövedelem, a bevétel azoké, akik őket mozgatják.

Tehát a gonosz munkanélküliek nem azért forrongnak, mert állásnélkül vannak, hanem azért, mivel minden anyagi segélyforrás hijján könnyen befolyásolhatók.

Gyönyörű kis kacskaringós logika, amit ugyan még megértünk, habár mi úgy tudtuk és tudjuk, hogy az állásnélküliek azért forrongtak és forrongni fognak, mert munkára van szükségük, mert ha nem dolgoznak, nincs is anyagi segélyforrásuk, mivel nem minden pincér «MOPE» elnök, felelős szerkesztő, óvadékbankmatador, hirdetésrevolverező vadász, stb. stb., ami elég anyagi segélyforrás munkanélküliség esetén.

Ezt azonban, mint mondtuk, csak megértjük, de azt a csavarintást már csakugyan nem értjük, hogy ha egy tömeg, amely munkanélkül lézeng s minden anyagi segélyforrással nem rendelkezik:

1. milyen munkában kopnak és rognak össze?

2. honnan és miből származik az a bevétel és jövedelem, amit azok az ellemek vágnak zsebre, akik őket a háttérből mozgatják és befolyásolják?

Erre kérünk felvilágosítást, mert nézetünk az, hogy az ilyen ellentmondást csak vagy nagymérvű tudatlanság, vagy a még nagyobb rosszakarat állíthat, ami végtére nekünk nagyon mindegy.

A Jézus nevében. Többféle jó hangzású hamis jelszó bizonyult jó kereseti forrásnak, de a legjobb mégis az, amely a vallást profanizálja és ájtatos szemforgatás közt tartja markát a könnyen hívők elé. Sok ily társaságot ismerünk, köztük a «MOPE» társaságot is, amely így karácsony előtt nagyarányú gyűjtést szokott rendezni a pincérek között. Végig házalják és megkopasztanak minden rendű és rangu pincért, amennyivel lehet.

A jelszó karácsonyfa és szegény gyermekek felruházása. A felruházás és karácsonyfa azonban csak eszköz, ami a titkos célt szolgálja. Rendszerint az összegyűjtött pénz egy nagy része nem a bevallott célra fordítatik, hanem más, be nem vallott célra használják fel.

E vádunkat pedig fenn kell tartanunk mindaddig a «MOPE»-val szemben, míg legalább a múlt évben összegyűjtött összegből megmaradt, körülbelül 500 korona főlöslég hováfordítását hivatalosan ki nem mutatják általános megnyugtatóra. *Ezt mi követeljük a Jézus nevében.*

Trenk ur nyilatkozik és tudatja mindenkivel, akit illet, hogy fegyelmet kért maga ellen az «igazgatóságtól» azon vádakra nézve, amivel egyes tagok őt mint választmányi elnököt vádolták.

Nevetés fog el bennünket, amikor látjuk azt a komoly pofát, amit ehhez a nyilatkozathoz csap az elnök ur.

Mert bocsánat, de annyi naivitást ne kívánjon tőlünk is — akik ismerjük az elnök ur sokoldalúságát —, hogy mi ezt a kis görögtüzes szemfényvesztő komédiát komolynak vegyük és a fegyelmi után — aminek eredményét már előre prejudikálhatnánk — hasra vágódjunk az ő puritán jelleme előtt. Mert vagy alapos a vád és akkor tessék azon tagok elébe vinni, akik(?) megválasztották és most nagy hangerővel bizalmukra hivatkozik — vagy alaptalan a vád és akkor kell, hogy legyen mint elnöknek annyi erkölcsi tekintélye, hogy egyes emberek szájaskodása ne érhesse őt; de azt az erkölcsi erőt ne az igazgatóságnál keresse, kiknek erre még nagyobb szüksége volna.

Feszítsd meg! kiáltják a «Mope» csürhéi, mert azok, akik *megundorodva* e csürhehad működésétől, különválva, új templomot építenek az összességnek. Látva pusztulásukat: a *kufárok* üvöltenek, — kutatnak. El kell pusztítani mindenáron a templom önzetlen papjait! Jön a «Judás», körültekint és... sietnek hamar, gyorsan, örömmel a hamis vádlevéllel «Pilátushoz», ahol egyre üvöltik: «Feszítsd meg!» És hangzik a rövid ítélet...

A budapesti kávési partársulat társasvacsorája. A budapesti kávési partársulat f. évi nov. 6-án Drechsler Béla Andrassy-uti vendéglőjének diszes berendezésű Napoleon-szobájában tartotta meg az első társasvacsorát. Többek beszéde után Kallós Márkus teljes elismeréssel kívánta honorálni az elhangzott felszólalásokat, de a közérdek szempontjából kötelességének tartja a vezetőség figyelmét felhívni

arra, hogy a kávéházi pincérek körében különböző jelszavak alatt egy újabb mozgalom észlelhető, mely megkettőzött figyelmet érdemel úgy a kávéházi pincérek, mint a főnökök szempontjából. Kéri az elnököt, hogy e mozgalmat kísérje jóindulatu figyelemmel.

E tetszéssel fogadott felszólalással ért véget az est, melyet a társaság egy része az elnök társaságában az Edison-kávéházban megivott feketével fejezett be.

HIREK.

A budapesti „Kisten“ magyar pincér-asztaltársaság rendkívüli közgyűlése f. évi november 17-én éjjel, rendkívüli érdeklődés mellett folyt le. Fodor Pál és társainak benyújtott kérvénye tárgyalatott. Az asztaltársaság gyűlése — a jogosultsággal bíró tagok részvétele mellett — Koczán Károly elnök és Szalay Lajos mint társulati jegyző jelenlétében tartatott meg.

Koczán Károly elnök üdvözi a megjelenteket, jelenti a közgyűlésnek, hogy a napirend: Fodor Pál és társai által kérelmezett 200 korona rendkívüli segély a megalakult budapesti pincérek szak- és munkaközvetítő egyesülete részére, az asztaltársaság vagyonaiból.

Többek hozzászólása után elnök a kérvényt szavazás alá bocsátotta s a 200 korona segély 3 ellenében 33 szótöbbséggel megadatott, amit az elnökség közmegelegedésre tudomásul vett. — Több tárgy nem lévén, Koczán elnök köszönetet mondott a megjelent tagoknak, buzdítva őket, hogy a «Kisten»-t továbbra is támogassák. Ezzel a gyűlést bezárta.

Jegyzőkönyv, felvétel 1905. évi november hó 7-én d. e. 10 órakor (a Hunyadi-kávéházban) megtartott Budapesti pincérek szak- és munkaközvetítő egyesülete ideiglenes alakuló közgyűléséről.

Jelen voltak a hatóság részéről Málnásy Rezső r. fogalmazó és körülbelül 300 kartárs.

Neumann Izidor a szervező-bizottság nevében üdvözi az egybegyűlt kartársakat és ajánlja a jelen ülés korelnökéül Farkas János és a jegyzőkönyv vezetésére Müller Miksa kartársakat.

Farkas János elfoglalja az elnöki széket, maga és jegyzőtársa nevében megköszöni a bizalmat, megnyitja az alakuló gyűlést, felkéri Koczán Károlyt, mint a mozg. biz. elnökét szólásra.

Koczán Károly rövid kivonatban ecseteli a bizottság ténykedését, annak nehéz feladatát a közönyösséggel szemben, de a lelkiismeretes, kitartó küzdelemmel a célunkat részben elértük. Felhívja az összpincérséget, hogy az alakuló új egyesületet ne csak erkölcsileg és szellemileg, hanem anyagilag is támogassák, mert csak úgy érheti el célját. Mai nappal megszűnt a bizottság működése és köszönetet mond az eddigi bizalomért.

Farkas korelnök felhívja Neumann Izidort, hogy a tárgysorozat első pontja értelmében: az új egyesület céljait és irányát fejtse ki. Neumann lelkes, meggyőző szavakkal ismerteti az összpincérség sanyaru, igazságtalan helyzetét és részletezi, mi indította a pincérséget egy új egyesület megalakítására. Tudatja a gyűléssel, hogy az alapszabályok 8 hónap előtt lettek benyújtva megerősítés végett. A belügyminiszeriumnál 74 napja vannak. Az 1875. évi 1508 sz. miniszeri rendelet értelmében, ha 40 nap leteltével kifogás nem lett ellenük emelve, jogunk van ideiglenesen megalakulni és ezzel élünk is, a mai nappal a Budapesti pincérek szak- és munkaközvetítő-egyesülete ideiglenesen megalakult.

Farkas korelnök felhívja a kartársakat a tárgysorozat 2. pontja értelmében a beiratkozásra, hogy a tisztviselők választását megejtthesse. Ezen célból a gyűlést 10 percre felfüggeszti.

Szünet után Farkas korelnök megnyitja a gyűlést és jelenti, hogy a tárgysorozat 3. pontja értelmében a Budapesti pincérek szak- és munkaközvetítő-egyesülete elnökének választása következik.

A kandidáló-bizottság nevében ajánlja elnöknek Vigh István kartársat, akit a közgyűlés óriási lelkesedéssel egyhangulag megválasztott.

Vigh István elnök elfoglalja az elnöki széket, lendületes szép beszédben köszöni meg a bizalmat és ünnepélyesen felhívja a jelenlevőket az egyesület támogatására, hogy kitűzött céljaiért küzdhessen.

Vigh István elnök jelenti, hogy a tárgysorozat 4. pontja értelmében a tisztikar választása következik. A kandidáló-bizottság nevében ügyvezető-alelnöknek ajánlja Neumann Izidort, pénztárnoknak Goldstein Jenőt, ellenőröknek Stern Ignácot és Hoffmann Edét. Óriási lelkesedéssel egyhangulag elfogadtattak. Választmányi tagok: Fekete Lőrinc, Farkas János, Hajduska Rezső, Ritter János, idősb Schäffer Sándor, Bem Dezső, Deutsch Béla, Szalay Lajos, Müller Miksa, Grünwald Márton, Deák Géza, Riesz Gyula, Marton Árpád, Papp Sándor, Binder Albert, Vadász József, Fodor Pál, Neumann József, Bagó József, Csillag Béla, Hajduska József, Krausz Mór, Koczán Károly, Reisinger János. Egyhangulag tudomásul vétetett.

Vigh elnök köszönetet mond a jelenlevőknek megjelenésükért és a gyűlést bezárja.

Müller Miksa,
jegyző.

Vigh István,
elnök.

»A Magyar Vendéglős és Kávés-Ipar«-nak folyó hó 7-én megtartott gyűlésünkről szóló tudósítása: *Uj pincérszakegylet*. A budapesti pincérek ama része, mely a MOPE működésével nincs megelégedve, a f. évi november 7-ikének éjjelére egybehívott gyűlésen újból megalakította a *«Budapesti pincérek szak- és munkaközvetítő egyesületé»*-t.

Az új egyesület célja: a munkaviszonyok jogi rendezése, a szakképzés, a rokkant- és nyugdíjkérdés, a betegségyezés és közvetítés megoldása, illetve szervezése. Ha a gyűlés egyik szónoka, Fodor Pál a pincérek összetartásáról szólva, nem vallotta volna be nyíltan, hogy a főcél az, hogy a munkanélküli pincérek is hetenként néhány napon át keresethez jussanak, ha továbbá egy másik szónok — Neumann Izidor — nem azt ajánlotta volna, hogy a sajtó támogatásán kívül mindenekelőtt a kávéosok jóindulatát kell kikérni: az új egyesület létesítését gyanuval fogadtuk volna, nem tudván kiről-miről van szó és miért kell egy újabb egyesületet létesíteni oly célok megvalósítására, melyet már meglévő egyesületek becsülettel és tisztességgel szolgálnak?

A szakképzésről gondoskodik a budapesti vendéglősök szakirányu tanonciskolája és hét vidéki szakiskola; a rokkant- és nyugdíjkérdést megoldotta a szállodások, vendéglősök, kávéosok, pincérek és kávésegédek országos nyugdíjgyesülete; a közvetítési ügyet (a kávéházi pincérek részére) elintézi a MOPE és el fogja intézni (a vendéglői pincérek részére) a budapesti pincéregylet helyközvetítője, melynek létesítését ezen egyesület közgyűlése épp e napokban határozta el.

A munkaviszonyok jogi rendezése? Hát ez bizony fontos dolog, de talán azért még sem igényel egy egészen új egyesületet? A szabadnap? Ezt a kávéosok már megadták, a vendéglői pincérekre vonatkozólag pedig a budapesti pincéregylet a legjobb

uton van arra, hogy ezt a kérdést a leghivatottabb munkaadótestülettel: a budapesti szállodások, vendéglősök és korcsmárosok ipartársulatával megoldja.

Ha ezek szerint az új egyesület programjáról mindenről és kellőképp gondoskodva van már meglévő egyesületek régebbi programja szerint, úgy azt hisszük — bármily rokonszenves is előttünk minden közérdekű pincérmozgalom — joggal vethetjük fel a kérdést, mi célja és rendeltetése van az új egyesületnek, melynek vezetői úgy látszik nemcsak a MOPE-tel nincsenek megelégedve, de rosszaknak tartják a már meglévő szakiskolákat, még rosszabbnak a nyugdíjgyesületet, a budapesti kávéos-ipartársulatot, a vendéglősök orsz. szövetségét — last but not least — a budapesti szállodások, vendéglősök és korcsmárosok ipartársulatát, melynek a pincérség oly sokat köszönhet és a budapesti pincéregyletet is, mely úgy szellemi, mint erkölcsi és humanisztikai téren oly becsülettel és tisztességgel képviseli a pincérkar érdekeit, hogy bátran kalapot emelhet előtte az egész világ!

Ide vonuljanak be Neumann Izidor, Vigh István, Fodor Pál és Farkas János, itt fejtsék ki hasznos eszméiket, életrevaló terveiket, ügybuzgó munkálkodásukat a már meglévő egyesületek és intézmények támogatásával, akkor elérhetik minden közhasznú törekvésüket s az alapítás fáradalmas, hajnalig tartó éjjeli munkájával sem kell bajlódniok.

Egyébként pedig bizalommal tekintünk munkájuk elé, melynek eredményéről is kész örömmel óhajtánánk beszámolni.

Eljegyzés. Stern Karolin Alistál, Löwinger Adolf Berente, jegyesek.

Találkozás. Felkérem a volt 65-ös mozgalmi bizottság tagjait, kedden éjjel 2 órakor fontos ügyben a »Magyar Színház« kávéházban okvetlenül megjelenni sziveskedjenek.

Zimmermann,
volt mozgalmi biz. tag.

Jegyzőkönyv.

Felvétetett 1905. november 7—8-án, éjjel 2 órakor »Hunyadi-kávéház«-ban tartott nyilvános pincér-gyűlésen. Jelen volt kbl. 300 pincér és a m. kir. rendőrség kiküldötte, Málnásy fogalmazó.

Neumann Izidor üdvözli a kartársakat, elnöknek Vigh Istvánt, jegyzőkönyvvezetőnek Müller Miksát ajánlja — egyhangulag elfogadtatott. Vigh elnök köszöni a bizalmat, megnyitja az ülést, felhívja a kartársakat, szólási joggal élni, jelzi a délelőtti ülés eredményét.

Müller jegyző felolvassa a megválasztott tisztikar névsorát.

Tárgysorozat első pontja: A szervezkedés célja. Vigh elnök felhívja Neumann Izidort annak ismertetésére.

Neumann lelkes, meggyőző érvekkel fejtegeti, ecseteli a pincérség helyzetét az ügynöki, utóbb a »Mope« rendszerével szemben. Az elhelyezés nekünk a legkényesebb, legfőbb életkérdés, ez célja az új egyletnek igazságosan megoldani. Igen nehéz munka lesz ez, de összetartással előbb-utóbb kivívjuk; nem erőszakkal, hanem a jogosultság alapján, a törvény keretén belül.

Érvekben gazdag beszédét a következőkben fejezi be: »Az új szakegyletnek legfőbb hivatása, rendezni az összpincérség munkaviszonyait, szakképzettségét, a rokkant- és nyugdíjkérdést, a betegségyezést, helyközvetítést, a szabadnapot. Legszenvedőbb kötelességünk ezt létesíteni. Ugy legyen!« (Általános éljenzés).

Fodor Pál és Hoffmann Ede kartársak ugyan csak buzditó szép beszédekben fejtegetik az új egyesület nemes, fontos célját.

Tárgysorozat 2-ik pontja: A sajtóügy. Vigh elnök felhívja Farkas János kartársunkat annak fejtegetésére.

Farkas János köszönetet szavaz a sajtónak a pincérség érdekében tett fontos szolgálatért, de a napi sajtó nem hozhat meg mindent, ezt csak egy szaksajtó teheti. A «Pincér-Munkás» hivatott ezt felkarolni, azért kell erkölcsileg, szellemileg és anyagiilag támogatni. — Határozati javaslatot nyújt be:

«A budapesti pincérek 1905. november 7—8-án, éjjel 2 órakor tartott nagy nyilvános gyűlése a «Budapesti pincérek szak- és munkaközvetítő egyesületének» támogatása iránt a kávé-ipartársulat és a sajtó tiszteletteljesen megkerestessék. A memorandum felkaroljon minden sérelmet.»

A határozati javaslat egyhangulag elfogadtatott. Napirend utolsó pontja: Indítványok.

Neumann I. egy, a főnökökhöz intézendő körlevelet mutat fel és ajánlja elfogadásra. Általánosságban egyhangulag elfogadtatott.

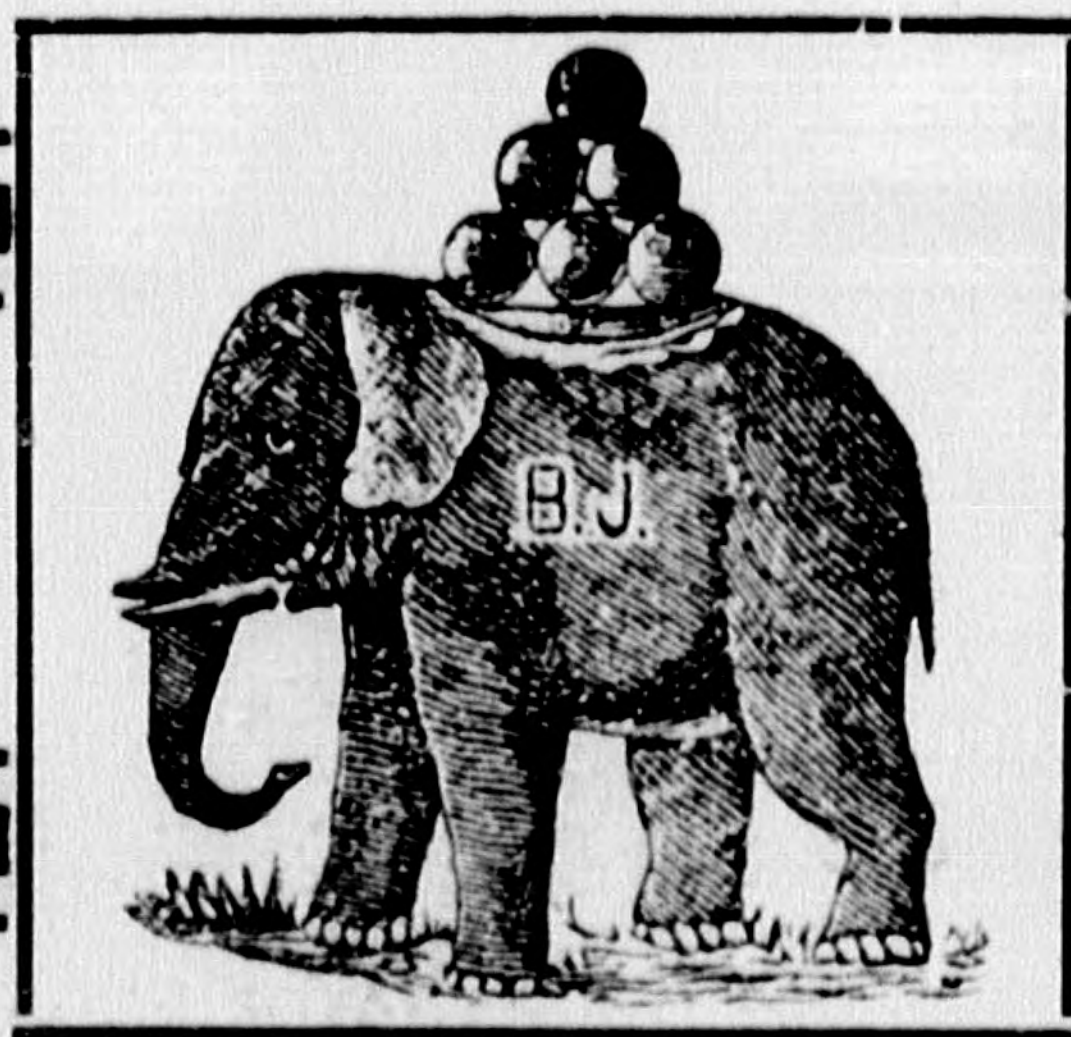
Vigh elnök egyetértésre buzditja a kartársakat, köszönetet mond a megjelenteknek, 4 órakor bezárja a gyűlést.

A budapesti pincérek szak- és munkaközvetítő-egyesületének megalakulása óta tagjai lettek: Amigó Péter, Ambrus Dömötör, Angenmayer Lajos, Bagó József, Bem Dezső, Binder Albert, Brausz Sándor, Bayr Ferenc, Berger Béla, Barta Vilmos, Berger József, Bolgár Mihály, Benkő József, Blau Izidor, Barton Kálmán, Balogh Gyula, Berger Géza, Csillag Béla, Czencz Károly, Czetthoffer Endre, Chudy Ferenc, Deák Géza, Deutsch Béla, Dub Ferenc, Drechsler Oszkár, Dosler Sándor, Eisler Ferenc, Eisler Jenő, Englisch Arthur, Engel Miksa, Fassler Hugó, Farkas János, Fodor Pál, Fekete Lőrinc, Fodor Zoltán, ifj. Forgács János, Faludy Ferenc, Farkas Márton,

Fritz Ferenc, Fritz Gusztáv, Frisch Rezső, Frindt István, Goldstein Jenő, Grünwald Márton, Gaál Sándor, Grünwald Gusztáv, Gottlieb Lajos, Grosz Lajos, Gärtner Lipót, Grosz Gyula, Goldschein Zsiga, Hoffmann Ede, Hajduska József, Hajduska Rezső, Herskovits Ármin, Hermann Aladár, Heib Vince, Herzfeld Gyula, Hoffmann András, Huber János, Jokesz Ferenc, Juresch Ferenc, Jähn Mihály, Kóczán Károly, Krausz Mór, Kovács Ferenc, Kuhn András, Klein Gyula, Kaiser Ede, Koczán István, Katzer Róbert, Kohn Géza, Kirchner János, Klein Ignác, Klein Béla, Klein László, Krámer Jenő, Krámer János, Kovács Károly, Klein Ignác, Klinger Ferenc, Kohn Ernő, Kohn Mór, Kuttner Ferenc, Kasper Endre, Ludvay Péter, Langer Miksa, Lévai Mór, Lefkovits Márkus, Lerner Izidor, Lukács Sándor, Lichtler Géza, Lebner József, Löwy Lipót, Lencső Rezső, Müller Miksa, Márton Árpád, Miletics Gyula, Mittermayer Mihály, Mittermayer Károly, Molnár Bertalan, Mihola István, Mócz D. Domonkos, Neumann Izidor, Neumann József, Neumann Fülöp, Neubauer Ferenc, Nyitray József, Neumann Lajos, Nagy Lajos, Nagy Károly, Neuwirth Gyula, Papp Sándor, Popper Albert, Póth Lénárd, Pénzes János, Plank Ferenc, Papp Lajos, Peier Ferenc, Pollák Sámuel, Perényi József, Perényi Mihály, Pollák Adolf, Reisinger János, Riéz Gyula, Ritter János, Roósz Henrik, Rottstein Benő, Reder Viktor, Rosenfeld Gábor, Reiter Rezső, Reiner Dezső, Sólyom Sándor, Spiegel József, Solcz István, Spielmann József, Schäffer A. Sándor, Schmiederer Flórián, Schönfeld Márton, Schlesinger Vilmos, Schönfeld Ignác, Schlesinger Lipót, Schwätz Sándor, Schöck Frigyes, Scheiber Sándor, ifj. Schäffer Sándor, Schwarcz Lipót, Schwarcz Aladár, Stern Ignác, Stumpf Sándor, Stahl Gyula, Stefics Antal, Steiner Márton, Szalay Lajos, Szegedy Mihály, Tenner Imre, M. Tóth András, Vigh István, Vadász József, Veró Gyula, Vermes Ede, Viola István, Weinberger I. Gyula, Weimann Sándor, Weisz Mór, Weinberger József, Wavron Rezső, Wetzler Simon, Waldapfel Arthur, Zimmermann Ignác, Zuckermannel Miksa.

Kávésok figyelmébe!

Legolcsóbban szerezheti be kitűnő jó minőségű Elefánt billiárd-golyókat, csavarra járó francia és bécsi dákokat, sakk, dominó, valódi francia dákbőr, kékkréta stb. Használt dákok darabja 2 korona. Használt elefántesont-golyók 4 koronától feljebb. Mindezek állandóan raktáron vannak.

Árjegyzék
ingyen és
bérme ntve.

Csorbagolyó-
kat magas ár-
ban veszek és
becserélek.

BEITZ JÁNOS, műesztergályos

Budapest, VI., Akácfa-utca 32.

Pincérek borbélyja! Pincérek fodrásza!

GROSS SIMON

FODRÁSZ-TERME, PETŐFI-UTCA 3.

=====

A kartársak fodrásza, ahol a higiénia követelményeinek megfelelő tiszta, gyors és pontos kiszolgálásban részesülnek és mint elvtárs is a kartársak párt-
≡ fogását megérdemli. ≡

=====